สถาบันวิมุตตยาลัย
VIMUTTAYALAYA INSTITUTE

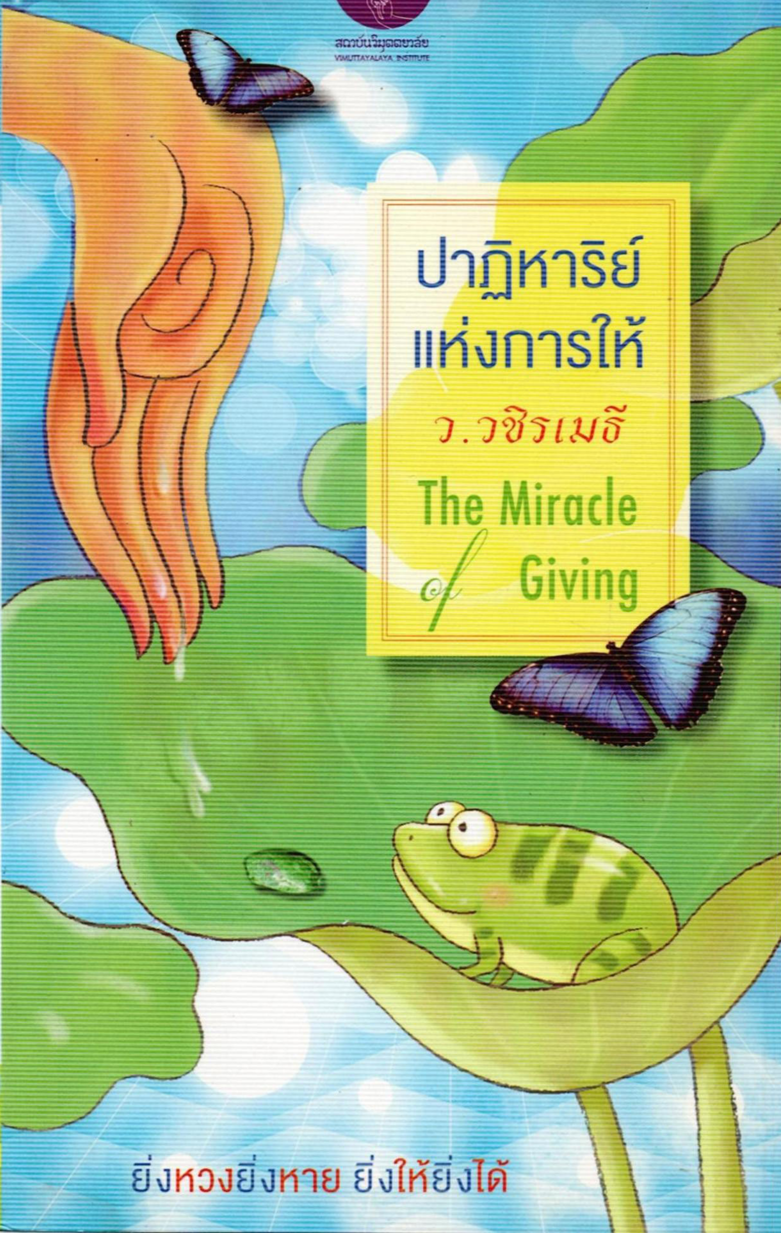

ปาฏิหาริย์แห่งการให้

ว.วชิรเมธี

The Miracle of Giving

ยิ่งหวงยิ่งหาย ยิ่งให้ยิ่งได้

ปาฏิหาริย์แห่งการให้ The Miracle of Giving ว.วชิรเมธี

สถาบันวิมุตตยาลัย
VIMUTTAYALAYA INSTITUTE

ปาฏิหาริย์แห่งการให้

อนุโมทนา

หลักคำสอนเรื่อง "การให้" เป็นคำสอนสำคัญที่กล่าวได้ว่ามีอยู่ในทุกศาสนาเลยก็ว่าได้ กล่าวเฉพาะพระพุทธศาสนานั้น การให้เป็นคำสอนระดับพื้นฐานที่ท่านสอนเน้นไว้ ตั้งแต่ระดับชาวบ้าน ไปจนถึงระดับการเมืองการปกครอง หรือแม้แต่คนที่จะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอนาคต ที่เรียกกันว่าพระโพธิสัตว์ ก็ต้องบำเพ็ญบารมีสำคัญ ที่เรียกว่า "บารมี ๑๐" โดยเริ่มต้นโดยการให้เป็นสำคัญ

การให้มองอย่างผิวเผินก็เป็นเรื่องของการสละออกไป แต่หากมองอย่างลึกซึ้งก็จะพบว่า ในการสละออกไปนั้น ก็เป็นการได้รับอยู่ในตัวด้วย กล่าวคือ เมื่อเราให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งออกไปนั้น สิ่งที่ได้รับเข้ามาอย่างแน่นอนก็คือ "ความสุขใจ" หรือ "คุณภาพจิตใหม่" ที่กลายเป็นความแช่มชื่น เบิกบาน ผ่องใส

การให้คนมักเข้าใจว่า หมายถึงแต่การให้วัตถุเท่านั้น แต่ในพระพุทธศาสนาท่านกล่าวว่า การให้มีทั้งให้วัตถุ ที่เรียกว่า "อามิสทาน" และให้ธรรมะที่เรียกว่า "ธรรมทาน" โดยเฉพาะธรรมทานนั้น พระพุทธเจ้าทรงยกย่องเป็นอย่างยิ่ง ว่าเป็น "การให้ที่ประเสริฐที่สุด" ดังพระพุทธวัจนะที่ตรัสว่า

"สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ"
(การให้ธรรมะ ชนะการให้ทั้งปวง)

ว.วชิรเมธี

ในการให้ธรรมะนั้น ไม่ได้มีความหมายแคบๆแค่เพียง
การบอกกล่าว การสอน การเทศน์ การบรรยาย การให้ธรรมะ
เป็นธรรมทานเท่านั้น แต่ยังหมายถึง การให้อภัย
อันเป็นทานขั้นสูงที่หมายถึงการไม่ "หมกเวร" ไว้ในใจ
ของตัวเองอีกด้วย

นอกจากนั้น ธรรมทานก็ควรหมายถึง การให้เวลา
ให้ความรัก ให้ความดูแล ให้คำขอบคุณ ให้โอกาส
ให้กำลังใจ ให้สติปัญญา ให้ขวัญกำลังใจ หรือการให้
แบบอย่างอันดีงามแก่เพื่อนมนุษย์ กิจกรรมอันเป็น
กุศลกิริยาเหล่านี้ทั้งหมด นับเป็นการให้ได้ทั้งสิ้น

สังคมใดก็ตามที่มีการให้ สังคมนั้นจะเป็นสังคม
แห่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มีบรรยากาศของ
การเป็นมิตรอยู่สูง

แต่สังคมใดก็ตามที่เต็มไปด้วยคนเห็นแก่ตัว
สังคมนั้นจะมีแต่การแก่งแย่งแข่งขัน ขัดแข้งขัดขา
ทำลายซึ่งกันและกัน และนั่นคือสังคมแห่งอนารยชน
สังคมที่คนไม่ยกย่องการให้ จะเป็นสังคมที่
การฉ้อราษฎร์บังหลวง กลายเป็นค่านิยมกระแสหลัก
สังคมเช่นนี้ แม้จะมีทรัพยากรอยู่มากมาย
แต่คนส่วนใหญ่ก็ยังเดือดร้อน เพราะทรัพยากรเหล่านั้น
จะกระจุก ความจนจะกระจาย

สังคมไทยเป็นสังคมแห่งการให้ เราต้องช่วยกันส่งเสริมบรรยากาศเช่นนี้เอาไว้ให้เป็นวัฒนธรรมที่เข้มแข็ง อย่ายอมให้การทุจริตคอรัปชั่นซึ่งเป็นเรื่องของการเห็นแก่ตัว เข้ามาเป็นวิถีชีวิตของคนไทยเป็นอันขาด

ขออนุโมทนาคณะเจ้าภาพผู้ร่วมจัดพิมพ์หนังสือ "ปาฏิหาริย์แห่งการให้" ทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย ขอให้ทุกท่าน ทุกคน จงมีความรื่นเริงเบิกบานในธรรมทาน มีสติปัญญาสว่างไสว ก้าวหน้าไปในอริยมรรคาโดยทั่วหน้ากันเทอญ

ว.วชิรเมธี
๒ กันยายน ๒๕๕๔

ศิลปะในการรับใช้เพื่อนมนุษย์

รักคนอื่น ..เป็นศิลปะในการรักตนเอง

เห็นแก่ตัว ..คือศิลปะในการเกลียดตนเอง

ดังนั้น การที่เรารักคนอื่น
และน้อมตนลงรับใช้เพื่อนมนุษย์
เราจะได้รับความรักจากเพื่อนมนุษย์ที่เราเองก็มีความสุข
เขาเองก็มีความสุข
ต่างฝ่ายต่างพร้อมที่จะหยิบยื่นให้ซึ่งกันละกัน

ว.วชิรเมธี

ศิลปะในการรับใช้เพื่อนมนุษย์ คืองานที่อาตมา
ทำอยู่ทุกวันนี้ ถ้าเราลงมือทำอะไรสักอย่างหนึ่ง
แล้วมันเงียบเหมือนโยนก้อนกรวดลงน้ำ แล้วจมหายไป
เราคงไม่อยากและไม่กล้าลุกขึ้นมาทำอะไร

หรือถ้ามันเงียบ..
เหมือนเทน้ำลงไปบนทราย รินลงไปเท่าไรมันก็หาย
แสดงว่ามันไม่ได้ผล

ตรงกันข้าม..
ถ้าเราทำอะไรลงไป แล้วก็ได้รับการตอบรับ
เหมือนลูกอุกาบาตตกทะเล หรือแผ่นดินไหว
๗ ริกเตอร์ที่เฮติ ที่ทำให้ใจของมนุษยชาติทั่วโลก
หวั่นไหวตามไปด้วย
เรียกว่า แผ่นดินโลกหวั่นไหวภายนอก
ทำให้แผ่นดินใจหวั่นไหวภายใน

เหตุเพราะเราทั้งหลาย ต่างก็มีจิตสำนึกในการรับใช้
สาธารณะเป็นมหากุศล ที่นักมนุษยธรรมผู้น้อมตนลง
รับใช้เพื่อนมนุษย์ทุกคน จะต้องถือว่าเรื่องนี้เป็นงานหลัก
โดยไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นพระ เป็นแพทย์ หรือพยาบาล
ไม่ต้องอ้างหัวโขนใดๆ ทั้งสิ้น

เราทุกคนจำเป็นจะต้องช่วยเหลือมนุษยชาติ
เพราะเราต่างก็เป็น มนุษย์เหมือนกัน อยู่ในโลกใบเดียวกัน
หายใจด้วยอากาศเดียวกัน ต่างก็ร่วมสุขร่วมทุกข์
เช่นเดียวกัน

และเหนืออื่นใด..
เพราะเราเป็นพี่น้องสัตว์โลกด้วยกัน

และเป็นที่น่าสังเกตว่า..
หลักธรรมสำคัญของพระพุทธศาสนานั้นมักเริ่มต้นด้วย
"ทาน" คือ การให้

เช่น เดียวกับ
๑. อนุปุพพิกถา ๕
๒. หลักการทำบุญ ๓ (ทาน ศีล ภาวนา)
๓. ทศพิธราชธรรม ๑๐
๔. บารมี ๑๐ ของพระโพธิสัตว์
๕. สังคหวัตถุ ๔

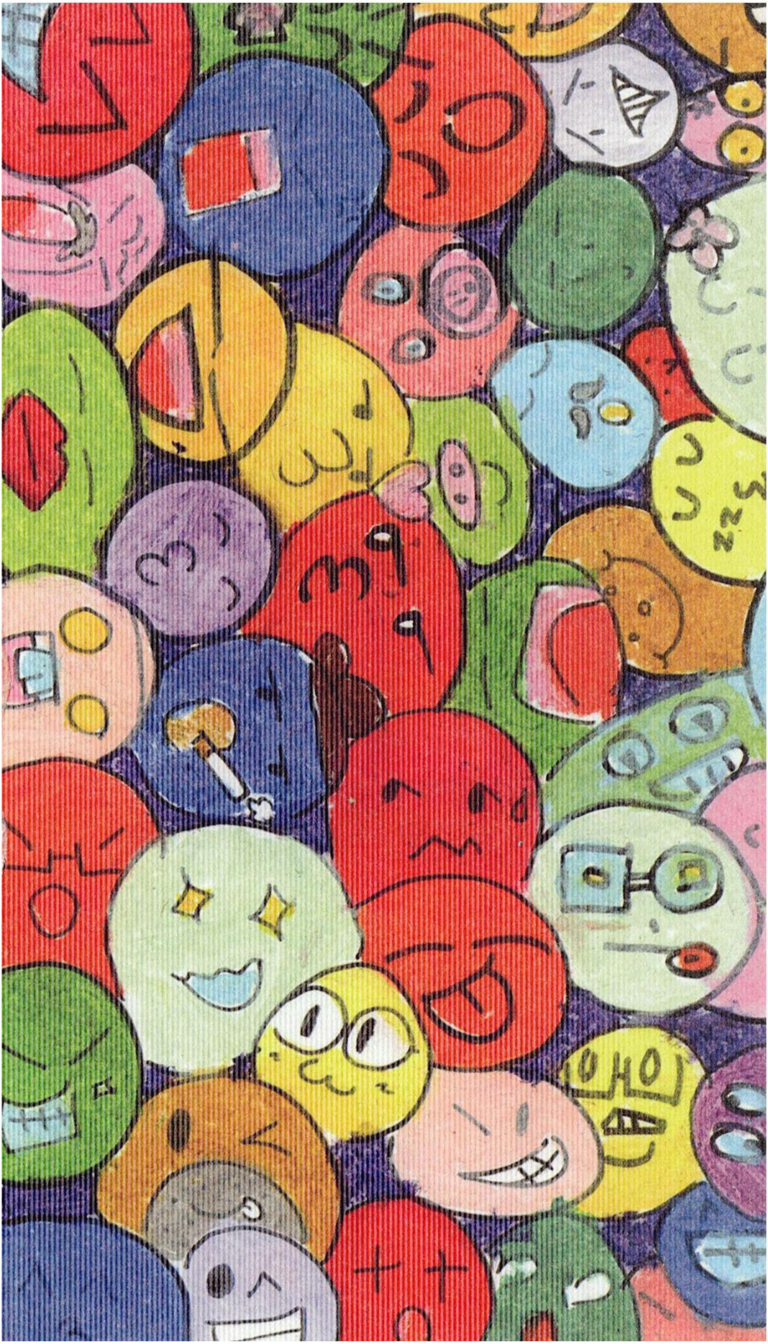

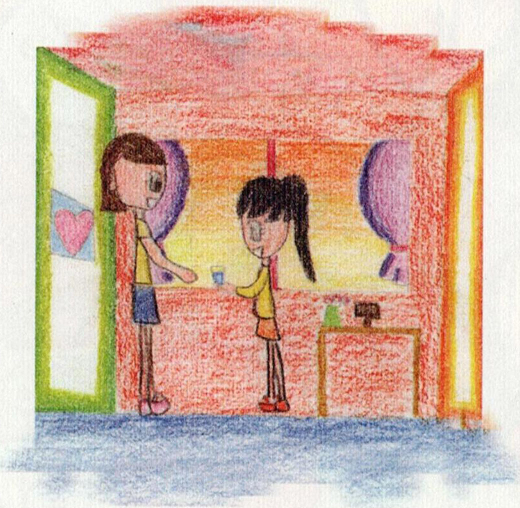

พลังแห่งการให้

"การให้" เป็นเรื่องที่ใหญ่และสำคัญมาก
ถ้าเราทุกคนเป็น **บุคคลแห่งการให้**
เราจะเป็นคนที่มีความสุขมาก

แต่ถ้าเราเป็นบุคคลที่คิดจะกอบโกย
เราจะเป็นคนที่มีความทุกข์มาก

หลักของการให้นั้น ขอสรุปง่ายๆ ว่า
ยิ่งให้ยิ่งได้ ยิ่งหวงยิ่งหาย

ถ้าเรามีน้ำอยู่หยดหนึ่ง..
เราอยากให้น้ำนั้นหยัดยืนเป็นนิรันดร์ตลอดไป
แต่ถ้าเราเอาหยดน้ำนั้นมาเก็บไว้ในที่ที่มิดชิดที่สุด
แล้วตั้งสัตยาธิษฐานไม่อยากให้มันระเหยหายไป
ในที่สุดมันก็จะหายไป

ว.วชิรเมธี

แต่ถ้าปล่อยให้น้ำหยดนั้นไหลไปรวมกับน้ำ
ทุกสายในทะเล หยดน้ำนั้นจะหยัดยืน..
เป็นนิรันดร์ตลอดไป

ฉะนั้น ยิ่งให้ก็จึงยิ่งได้ ยิ่งหวงก็จึงยิ่งหาย

หรือสมมติว่าเราจุดเทียนขึ้นมาเล่มหนึ่ง
แล้วใครต่อใครก็ถือเทียนเปล่าๆ มาต่อไฟ
จากเปลวเทียนที่เราเป็นผู้จุดขึ้น
ผลก็คือ.. เทียนเล่มแรกยังคงส่องสว่าง
และเทียนทุกเล่มที่มาต่อไฟก็จะยังคงส่องสว่าง

เช่นเดียวกันหากใครมาต่อเทียนแล้วเราไม่ให้
เมื่อลมพัดมาวูบหนึ่งดับพรึบ..
เราก็มืด ทุกคนก็อยู่ในความมืด..
ยิ่งหวงก็คือ ยิ่งหาย

ดังนั้น เราทุกคนผู้ปฏิญาณตนว่า..
เป็นผู้น้อมตนลงรับใช้เพื่อนมนุษย์
จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีจิตวิญญาณ
แห่งการเป็น "ผู้ให้"
แต่การเป็นผู้ให้อย่างไร จึงจะเป็นการให้ที่ยั่งยืน

เพราะบางคนมักจะให้เพราะหวังผล
เช่น แพทย์ และพยาบาล เมื่อเห็นผู้ป่วยที่มีชาติตระกูล
หรือมีทรัพย์สินเงินทองมารับการรักษาที่โรงพยาบาล
ก็อาจจะได้รับการดูแลเป็นพิเศษ

แต่ถ้าผู้ป่วยบอกว่า..
ไม่มีเงินค่ารักษาพยาบาล เคยเป็นคนรวย
แต่ตอนนี้ไม่รวยแล้ว เจ้าหน้าที่พยาบาลที่ดูแล
จะปฏิบัติและแสดงอาการอย่างไร

หรือกับคนทุกข์ คนยากที่มารักษาตัวที่
โรงพยาบาลก็เหมือนกัน เขาแสดงตัวตั้งแต่ต้น
ว่าทุกข์และยากจน แต่ความเจ็บป่วยนั้น มันไม่
เลือกคนรวยหรือคนจน หากเป็นคนจนมารักษา
เราจะดูแลเขาอย่างดีตั้งแต่ลงจากรถหรือไม่
นี่เป็นคำถามที่น่าคิด

ดังนั้น การเป็นผู้ให้ของเรา
ถ้าเราให้เพราะถูกวางเงื่อนไขอย่างใดอย่างหนึ่ง
ซึ่งเรามองเห็นอยู่ตรงหน้า
นี่ถือเป็นการให้ที่ไม่ยั่งยืน

การให้ที่ยั่งยืนนั้น จะต้องเกิดจากจิตวิญญาณ
ของการเป็นผู้ให้ คือ ความกรุณา

ภาษาพระเรียกว่า **ความสงสาร**
คือ มองไปทางไหนแล้วก็เห็นแต่เพื่อนมนุษย์ของเรา
ที่กำลังลอยคออยู่ในทะเลแห่งความทุกข์ยาก
แล้วเกิดจิตใจไหวหวั่นในความทุกข์ยากและลุกขึ้นมา
ช่วยเหลือเกื้อกูลเขาด้วยใจอันบริสุทธิ์
นั่นเป็นเจตนาของการให้ที่แท้จริง

เหมือนแสงเดือนแสงตะวันที่สาดส่องลงมา
บนผืนโลกแล้วก็ไม่เรียกรับค่าตอบแทน

เป็นน้ำก็ไหล
เป็นจันทร์ก็ส่อง
เป็นนกก็ร้อง
เป็นดอกไม้ก็ผลิบาน

เราทำหน้าที่ของเรา
ก็เพราะว่าเราพิจารณาแล้วว่ามีหน้าที่เช่นนั้น

ว.วชิรเมธี

เป็นน้ำก็ไหล..
น้ำไม่ได้ไหล เพราะคิดว่าใครจะมาตักเอาไปทำน้ำดื่ม
แล้วก็ขาย น้ำเขาก็แค่ไหล จากก้อนเมฆหยาดหยด
ลงบนผืนโลกลงสู่ทะเล เป็นน้ำก็ไหล

เป็นจันทร์ก็ส่องพระจันทร์ส่องแสง..
สาดลงผืนโลกก็ไม่ได้คิดหรอกว่าจะทำให้
ชายหนุ่มหญิงสาว ซึ่งกำลังอยู่ในช่วง Puppy love
มองขึ้นไปแล้วบอกว่า..พระจันทร์สวยจัง

เหมือนวันที่พระจันทร์ยิ้มแฉ่งจำได้ไหม
เมื่อวันที่มีพระจันทร์และก็มีดาวสองดวง
เราคิดเข้าข้างตัวเองว่า..
พระจันทร์ยิ้มให้คนไทยโดยเฉพาะเลย

เราโหยหาความสุข..
แล้วก็เอาสภาพของสังคมไทยไปเชื่อมโยง
กับยิ้มของพระจันทร์
พระจันทร์ไม่ได้คิดอะไรเช่นนั้น

ดูนกบางตัวเขาร้องเพลง
ไม่ใช่เพราะเขาคิดว่าค่ายเพลงดังๆ
จะมาได้ยินเข้าแล้วก็จะนำไปบันทึกเสียง

ส่วนดอกไม้บางดอกที่ผลิบานข้างทาง..
ก็ไม่ได้คิดหรอกว่าจะถูก อัญเชิญเข้าไปอยู่ในแจกัน
ของสตรีผู้สูงศักดิ์ หรือทำเนียบของนายกรัฐมนตรี

ธรรมชาติเหล่านั้นก็ทำงานของเขาไป
เพราะมันเป็นธรรมชาติเช่นนั้นเอง

เมื่อไรก็ตามที่จิตใจของเรานั้นงดงามสดชื่น
ผลิบานปราศจากความเห็นแก่ตัว
และลุกขึ้นมาช่วยเหลือเกื้อกูลเพื่อนมนุษย์
เพราะมันเป็นธรรมชาติของเราเอง
เราจะกลายเป็น "ผู้ให้" ที่มีความสุขที่สุด

แต่ตราบใดก็ตามที่เราให้ด้วยเงื่อนไข
และยังไม่ได้รับในสิ่งที่มุ่งหวัง..
ความสุขก็ยังไม่เกิดขึ้น

ถ้าไม่เชื่อ..กลับบ้านไปวันนี้ไปล้างห้องน้ำ
คาดหวังว่าเดี๋ยวสามีฉันกลับมาจากที่ทำงาน
เปิดประตูมาเห็น โอ้! ทำไมที่รักฉันขยันอย่างนี้
ก็จะมีความสุขมากนะ

คือเราวางเงื่อนไขไว้แล้วว่า..
ถ้าสามีกลับมาเห็น เราจะมีความสุขมาก
แต่ถ้าสามีกลับมาถึง แล้วเดินขึ้นห้องเลย
เราจะรู้สึกเซ็งไหม ไม่มีความสุข เพราะเขาไม่เห็น

ตรงกันข้าม..ถ้าเราทำเพราะว่าเราศรัทธา
และเห็นคุณค่าที่จะทำ..เราจะมีความสุขมาก

ลองกลับไปบ้านแล้ว ล้างห้องน้ำไป..ฮัมเพลงไป..
ไม่ต้องคิดว่าจะมีใครมาเห็น ศรัทธาที่จะล้าง
เพราะห้องน้ำมันสกปรก เราล้างเพื่อให้ได้
ความสะอาด เป็นผลโดยธรรมชาติตรงไปตรงมา

แต่ถ้าเรามองข้ามผลโดยธรรมชาติ
กลับมามองเพียงว่า..ถ้าสามีมาเห็นเขาจะชื่นใจ
แล้วจะมองเห็นด้านที่งดงามอีกด้านหนึ่งของภรรยา
แต่เมื่อสามีไม่เห็น เกิดทุกข์ไหม ทุกข์มากซะด้วย

ถ้าเราทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด เพราะศรัทธามีใจที่จะทำ
แม้เพียงเรื่องเล็กๆ ก็ทำให้เรามีความสุขมากได้
ลองดูสิ.. กลับบ้าน ไปกวาดบ้าน ทำไปนะ..
เราจะร้องเพลงได้เลย

เหมือนตอนอาบน้ำ..
เราอาบน้ำไม่ใช่เพราะสามี เจ้านาย หรือลูกขอให้อาบ
เราอาบน้ำเพราะเราศรัทธาที่จะอาบ

หลายคนหน้าบึ้งตึงเหมือนกับยักษ์
แต่เวลาเข้าห้องน้ำเปิดฝักบัว ฮัมเพลง
นึกว่าตัวเองเป็น มารายห์แครี่
ส่งเสียงดังออกมาข้างนอกแบบมีความสุขมาก

อะไรก็ตามที่เราทำเพราะใจศรัทธาที่จะทำ
แม้เป็นกิจกรรมเล็กๆ
แต่สิ่งนั้นก็ทำให้เรามี ความสุขที่ยิ่งใหญ่ได้

การช่วยเหลือเกื้อกูลเพื่อนมนุษย์ก็เป็นเช่นนั้น
ถ้าเรามีศรัทธาที่จะทำ..ไม่ใช่ถูกวางเงื่อนไขที่จะทำ
เราจะมีความสุขจากการรับใช้เพื่อนมนุษย์มาก

เห็นคนเจ็บไข้ได้ป่วยตกทุกข์ได้ยากมา
แล้วเรารีบไปช่วยเหลือ
เพราะอยากให้เขาพ้นทุกข์
เราหวังผลตรงไปตรงมาคือ
เขาทุกข์ เราก็ต้องช่วย
ถ้าเขาพ้นทุกข์เราก็มีความสุข
ความทุกข์ของเขาก่อให้เกิดความสุขกับเรา

ทีนี้ถ้าเราช่วยคนที่มีความทุกข์
ด้วยเงื่อนไขค่าตอบแทน
ถ้าช่วยสำเร็จเราก็จะได้เงินก้อนงาม
แต่ถ้าช่วยไปแล้วไม่สำเร็จ เงินก็ไม่ได้
เราจะทุกข์ยิ่งกว่าเก่าอีก

แบบอย่างของการเป็น "ผู้ให้"

เมื่อครั้งที่มีเหตุแผ่นดินไหวที่เมืองเสฉวน ประเทศจีน
ในครั้งนั้นมีอาสาสมัครจากทั่วโลกเข้าไปช่วยเหลือเกื้อกูล
มีดาราคนหนึ่งเขาไปช่วยมาเป็นเวลากว่าสัปดาห์

เมื่อตอนที่เขาเหนื่อยหนักและเดินมาขอน้ำจากเจ้าหน้าที่
พอเขาถอดหมวกและแว่นตาดำออก.. เจ้าหน้าที่ตกใจ
เขาคือ เจ็ทลี

วันรุ่งขึ้นเจ็ทลีก็ลงหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์จีนทุกฉบับ
เขาได้รับความศรัทธาจากประชาชน พร้อมกับฉายา
ฮีโร่ตัวจริง ณ เวลานี้ผู้ชายคนนี้ได้รับการยกย่องไปทั่วโลก

ล่าสุดก็เดินทางมาเมืองไทยที่จังหวัดเชียงใหม่
มาช่วยสร้างบ้านให้แก่ผู้ตกทุกข์ได้ยาก จำนวน ๘๒ หลัง
ถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเรา

เจ็ทลี มีศรัทธาน้อมตนลงรับใช้เพื่อนมนุษย์เพราะอะไร
ต้องย้อนกลับไปถึงจุดเปลี่ยนในชีวิตของเขา

มีอยู่วันหนึ่งเจ็ทลี พร้อมครอบครัวและลูกๆ ไปเล่นน้ำ
อยู่ที่เกาะมัลดีฟ ขณะที่เขามีความสุขสนุกสนานอยู่
กับครอบครัว ในวันพักผ่อนอันรื่นรมย์นั้น
เกิดคลื่นสึนามิถาโถมเข้ามาอย่างรวดเร็ว
นาทีนั้น เจ็ทลี ภรรยาและลูกๆ วิ่งเข้าสู่ฝั่ง..
แต่ก็ยังช้ากว่าเท้าของคลื่นมหาวินาศ

คลื่นสึนามิได้ม้วนเอาตัวเขา ลูกและเมีย
จมหายไปในคลื่นนั้น..
มารู้สึกตัวอีกที เจ็ทลีรอดชีวิต
แต่เขามองไม่เห็นลูกและภรรยาของตัวเอง

นาทีนั้นซูเปอร์สตาร์คนนี้ รู้สึกว่าตัวเขาเองหมดสิ้น
ทุกสิ่งทุกอย่าง เขาร้องไห้โดยไม่มีน้ำตา
เขาถามตัวเองว่าลูกและภรรยาอยู่ที่ไหน
และฉันจะอยู่อย่างไร ถ้าไม่มีลูกและภรรยา

ในนาทีที่เขาหมดหวังกับชีวิตนั้นเอง ก็เห็นชาวบ้าน
สองสามคน อุ้มลูกสองคนของเขาและภรรยาด้วย
มาถามว่า “นี่ลูกของคุณใช่ไหมครับ” แล้วทั้ง ๔ คน
ก็กอดกันกลมอยู่ตรงนั้น พอกอดกันจนหายคิดถึง
แล้วจึงคิดขึ้นมาได้ว่า ต้องขอบคุณผู้ช่วยชีวิต
แต่พวกเขาหันกลับมาก็มองไม่เห็นใครสักคน..
ชาวบ้านเขาไปช่วยรายอื่นๆ ต่อไป

เจ็ทลีเกิดความสะเทือนใจอย่างลึกซึ้งขึ้นมาว่า..
ในภาพยนตร์ฉันเป็นพระเอกช่วยเหลือคนมานับไม่ถ้วน
แต่ในชีวิตจริงฉันช่วยใครไม่ได้เลย..
แม้กระทั่งลูกและเมียของฉันเอง

หลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้น เขาเฝ้าถามตัวเองว่า
ถ้ายังคงใช้ชีวิตเช่นเดิมต่อไป เขาจะช่วยใครได้
เพราะบัดนี้เขาได้เป็นหนี้บุญคุณผู้ซึ่งช่วยลูกและ
ภรรยาเขาไว้ เขาสงสัยว่าหัวใจของชายสามสี่คนนั้น
ทำด้วยอะไร ทำไมจึงวิเศษขนาดนั้น
ช่วยเหลือเกื้อกูลคนอื่นโดยที่ไม่ปรารถนาแม้แต่
คำขอบคุณ ช่วยเสร็จแล้วก็เดินหายไปในคลื่นฝูงชน
เขารู้สึกว่าหัวใจของผู้ใหญ่สามสี่คนนั้น..
น่ากราบยิ่งกว่าพระ

เจ็ทลีนึกตรึกตรองถึงการใช้ชีวิตที่ผ่านมา
เขาพบว่า..ตลอดเวลาเขาคิดถึงแต่ตนเอง
ปรารถนาจะเป็นคนที่มีชื่อเสียงที่สุด
สั่งสมทรัพย์สินเงินทองเพื่อให้ตนเอง
มีความมั่งคั่งสมบูรณ์พูนสุข

ในนาทีที่ตระหนักรู้ว่าสิ่งที่ เขาสั่งสมมาทั้งหมดนั้น
ไม่เพียงแต่จะไม่ช่วยตัวเอง ทั้งยังช่วยครอบครัวเขา
และชาวโลกไม่ได้ เจ็ทลีจึงเปลี่ยนชีวิต..

เขาเริ่มตั้งมูลนิธิ ชื่อ **"มูลนิธิหนึ่งหยวน"**
เพื่อขอรวบรวมเงินจากชาวจีน และเดินสายไปทั่วโลก
ดึงคนเข้ามาร่วมกัน ทำแต่สิ่งที่ดีเป็นประโยชน์สวัสดิผล
แด่เพื่อนมนุษย์โดยไม่เลือกที่รักไม่มักที่ชัง
และตระเวนทำไปทั่วโลก

อุปสรรคของการให้

แท้จริงแล้ว มนุษย์ทุกคนมีธาตุที่ดีอยู่ในหัวใจ
แต่บางครั้งธาตุแห่งการเป็นคนที่ดีนั้นถูกปิดบังเอาไว้
ทำให้เราเผลอไปเป็นคนชั่ว
และบางคนเผลอตลอดชีวิต

หรือบางครั้งธาตุดีไม่เป็นที่ปรากฏ
เพราะยังไม่ได้รับแรงบันดาลใจ
แต่ถามว่าเราจะช่วยคนอื่น
จะต้องรอให้เกิดแรงบันดาลใจก่อนไหม

ถ้ารอบางคนเกิดแรงบันดาลใจแวบขึ้นมา
แต่กลับตายก่อน.. ไม่ทันได้ช่วยใครแล้วใช่ไหม

เพราะฉะนั้น..อย่าไปรอโอกาสที่จะกลับมาทำอะไร
เพื่อช่วยเหลือคนอื่นเหมือนเจ็ทลี
ซึ่งมีเพียงหนึ่งในล้าน
เพราะมีคนจำนวนมากเหมือนกันที่เมื่อเกิดวิกฤตในชีวิตแล้ว
ไม่เพียงแต่ไม่ช่วยเหลือใคร
กลับเห็นแก่ตัวหนักขึ้น

ว.วชิรเมธี

ดังนั้น อย่ารอให้เกิดเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง ขึ้นมาก่อน แล้วจึงเกิดแรงบันดาลใจที่จะช่วยเหลือเกื้อกูลเพื่อนมนุษย์

เพียงตระหนักว่าเราทุกคนต่างก็เป็นสัตว์โลกเหมือนกัน
เท่านี้ก็เพียงพอแล้วที่จะก้าวไปช่วยเหลือผู้คน

แต่ส่วนใหญ่ทำไม่ค่อยได้..
เพราะอะไรที่ทำให้เราไม่สามารถรักคนทั้งโลกได้
เพราะเรามักจะมีอคติอยู่ในใจ

“อคติ” คือ ความลำเอียง ๔ ประการ

๑. ลำเอียงเพราะรัก
คนบางคนเรารักมากมาย เลวแค่ไหนเราก็มองไม่เห็น
ผู้หญิงบางคนบอกว่า ชอบผู้ชายเลว
คนดีมันไม่ เร้าใจ จีด ซีด แบบนี้เรียกว่า..
รักเขาไปแล้วยังหาเหตุผลให้อีกด้วย

๒. ลำเอียงเพราะชัง
พอเราได้ชังใครแล้ว ไม่มีทางเลยที่เราจะเมตตาเขา
เมื่อไรที่เห็นเขาตกทุกข์ได้ยาก..เราก็มีความสุขทันที

เช่น เราไม่ชอบเพื่อนบางคนที่ทำงาน
วันนี้เห็นเขาถูกเจ้านายเรียกไปตำหนินิดเดียว
เราเก็บมาขยายความ ใหญ่โต เรียกว่า..
เป็นพวกที่มีความสุขจากความทุกข์ของคนอื่น

๓. ลำเอียงเพราะหลง
ไม่รู้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นจริง เช่น ที่ผ่านมาบอกว่า
มีโทรศัพท์มรณะ ๓๓๓ ใครได้รับจะมีเสียงสวดนำมาก่อน..
"กุสลาธัมมา.. อกุสลาธัมมา.." แล้วก็.. ตี๊ด ตี๊ด ตี๊ด..
และตูมเลย กลัวกันทั้งบ้านทั้งเมือง

หากเราลำเอียงเพราะหลงแล้ว
เราจะรักใครไม่เป็น คิดเอง เออเอง งมงาย ใจเสียสมดุล
รักคนบางคน หรือเกลียดบางคนจนงอมแงม
ยากมากที่จะเห็นคุณค่าของคนอย่างตรงไปตรงมา

๔. ลำเอียงเพราะกลัว
การที่เราจะทำหรือไม่ทำอะไร เพราะว่าเรากลัว
จะเกิดอะไรบางอย่างขึ้นมา เราช่วยคนบางคนก็
เพราะกลัวว่า ถ้าไม่ช่วยจะเกิดอันตราย
แต่เราไม่ช่วยบางคนก็เพราะว่า ถ้าเข้าไปช่วยแล้ว
จะเกิดมีผลเสียตามมา

เห็นไหมว่า เมื่อใจของเราตกเป็นธาตุของอคติ
ทั้ง ๔ ประการ..
ลำเอียงเพราะรัก..เรารักหัวปักหัวปำ
ปัญญามีอยู่ก็ไม่ใช้แล้ว ใช้ความรู้สึกล้วนๆ
เมื่อเราชัง..เราก็ชังได้โดยไม่ต้องหาเหตุผล
และเมื่อเราเขลา..เราก็เชื่ออย่างปักจิตปักใจ
โดยไม่ได้ใช้ปัญญา
เมื่อเรากลัว..เราก็หัวหดหลบลี้หนีหน้า
ไม่อยากจะเผชิญหน้าสิ่งต่างๆ ที่อยู่ตรงหน้า

ดังนั้น อุปสรรคของความรักต่อเพื่อนมนุษย์
ก็คือ อคติทั้ง ๔ ประการ

เราลองถามตัวเองว่ามีอคติไหม
เช็กหัวใจกันเลย..

เคยรักหรือศรัทธาใครแบบหัวปักหัวปำไหม
ศรัทธาใครมากๆ ระวังจะหัวทิ่ม..เพราะคนนั้น
กอดใครแน่นๆ ระวังจะเจ็บปวด..เพราะคนนั้น

อาตมาเคยเจออยู่คนหนึ่ง..
"พระอาจารย์ไปช่วยสามีโยมด้วยเถิด
คือสามีเขาดูรายการโทรทัศน์เจ้าค่ะ แล้วเขาก็
เห็นคนที่เขาเกลี๊ยด..เกลียด เกลียดจนเข้าไป
เอาปืนในห้องมายิงโทรทัศน์เปรี้ยงเลย บอกว่า
ตายซะได้ก็ดี"

เขาคิดว่า เขาได้ยิงคนที่เขาเกลียดตายไปแล้ว
แต่ในความเป็นจริงคนที่ถูกเกลียดก็ยังใช้ชีวิตอยู่
กรุงเทพฯ อย่างสุขสบาย แต่โทรทัศน์ของที่บ้านนั้น
แตกกระจายไปแล้วเรียบร้อย

พอเราเกลียดใครสักคนหนึ่ง ความรักไม่ได้ทำงานเลยนะ
คนที่ถูกเกลียดอาจไม่ได้รับอันตราย
แต่คนที่อยู่ในรัศมีได้รับอันตรายแทน

สมมติว่าวันนี้เจ้านายของเราอารมณ์ไม่ดีทะเลาะ
กับภรรยาที่บ้าน พอเข้ามาทำงานในออฟฟิศ
ลูกน้องจะได้รับรัศมีอำมหิตไหม
ตามปกติแม่บ้านชงกาแฟอร่อย.. เจ้านายเคยชื่นชอบ
ในรสชาติ แต่วันนี้พอเอากาแฟมาให้ ใครชง!..
ระเบิดลงไปทั่วเลย..เคยมีอย่างนี้ไหม

ใจของเรา..
ใจที่เกลียดคนอื่นก็เป็นใจเดียวกันกับใจ
ที่สามารถรักคนอื่นได้
แต่บางครั้งเราพลิกไปรักคนอื่นไม่ได้
เพราะความเกลียดมันบังตา
รักมาก เกลียดมาก หลงมาก กลัวมาก
สิ่งนี้คือกำแพงที่ปิดป้องให้เราเย็นชาต่อเพื่อนมนุษย์

อาตมาเคยไปเยี่ยมลูกศิษย์คนหนึ่งที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งเมื่อ ๑๐ กว่าปีก่อน เด็กเขาถูกเพื่อนรุมซ้อมแล้วก็ไปโยนไว้ข้างทาง สวมชุดนักเรียนเทคนิค ความจำเลอะเลือน ถูกปล่อยให้นอนอยู่ข้างระเบียงทางเดินโรงพยาบาล ไม่ให้ไปนอนอยู่บนเตียงคนไข้ พออาตมาภาพไปเยี่ยม เขาจำผ้าเหลืองได้ก็โผมาหาอาตมา แล้วอาตมาก็ถามแพทย์พยาบาลที่ดูแลว่าทำไมน้องเขานอนอยู่อย่างนี้ อาการหนักแบบนี้เขาน่าจะได้นอนห้องพิเศษนะ

“แค่นี้ก็มากพอแล้วค่ะท่านอาจารย์ เด็กเทคนิคพวกนี้มันตีกันหามมาส่งโรงพยาบาลกันทุกวัน ถ้ามันตีกันแล้วตายก็ดีไปอย่าง แต่ตีแล้วไม่ตายเนี่ย ต้องให้พวกเรามาดูแล

ไม่คุ้มค่ายาไม่คุ้มค่าเวลาเลย เพราะมีคนป่วยอีกจำนวนมากที่เขาควรจะได้รับการดูแล แต่เด็กพวกนี้มันไม่ควรจะป่วย แต่มันหาเรื่องให้ป่วย เพราะฉะนั้นให้มันนอนตรงนี้ก็บุญแล้วค่ะ“

อาตมาสะเทือนใจมาก ก็เลยบอกไปว่า..
“สมมติว่าเด็กคนนี้เป็นลูกของโยม และไปเรียนอยู่ที่วิทยาลัยเทคนิคแห่งนั้น เขานั่งทำการบ้านอยู่แต่เพื่อนตีกัน แล้วเขาบังเอิญถูกกระสุนปืนยิงมาจากทิศไหนก็ไม่รู้ ทะลุอกของลูกชายโยม เพื่อนหามมาส่งโรงพยาบาล แล้วโยมก็เห็นว่าเป็นเด็กเทคนิคโยมไม่รักษาได้ไหม”

“ไม่ค่ะ ต้องรักษาก่อน.. ทำไม ก็เขาเป็นคนดีนี่คะ”
“รู้ได้ไงว่าเขาเป็นคนดี”..
“ก็เขาเป็นลูกโยม
อ้าวแล้วน้องคนนี้โยมรู้หรือเปล่า เขาเป็นเด็กที่ดีเป็นลูกศิษย์อาตมาด้วยนะ”
“ก็ไม่มีใครบอกนี่คะว่าเป็นลูกศิษย์ของพระอาจารย์ถ้ารู้ว่าเป็นลูกศิษย์พระอาจารย์ก็ให้นอนห้องพิเศษสิคะ”

นี่คืออคติกับเด็กเทคนิคที่อาตมาได้ยินมากับตัวเอง
พอเราตั้งป้อมเกลียดใครสักคนหนึ่ง ความรักในหัวใจ
ของเราก็ไม่ได้ทำงาน นั่นแหละคือ..
อุปสรรคในการรับใช้เพื่อนมนุษย์

ฉะนั้น ต้องถอดถอนอคติออกจากใจเราให้ได้
แล้วมองเพื่อนมนุษย์ที่ถูกส่งหามมาโรงพยาบาลว่า..
เขาก็คือ เพื่อนร่วมโลกของเราที่กำลังลอยคออยู่ใน
ทะเลแห่งความทุกข์ เราเพียงมีหน้าที่ยื่นมือแห่งกรุณา
ออกไปจูงคนเจ็บไข้ได้ป่วยตกทุกข์ได้ยากขึ้นมาสู่ฝั่ง
แค่นี้.. เราไม่มีหน้าที่ซ้ำเติมใครเลย

อคติ ๔ ประการนี้..
ทำให้เราไม่สามารถรักและรับใช้
เพื่อนมนุษย์ได้อย่างหมดใจ
ชุดความคิดชนิดนี้อาตมาเรียกว่า **ทิฏฐิ**

ครั้งหนึ่งมีผู้มาเล่าให้ฟังว่า..
มีชาวนาเกลือคนหนึ่งแถวสมุทรสงคราม
ขณะทำนาเกลืออยู่ จู่ๆ เขาปวดท้องมากจนต้อง
ทุรนทุราย คลานขึ้นจากที่นาของเขามาโบกรถอยู่กลางถนน
สักพักหนึ่งก็มีรถของบาทหลวงแล่นผ่านมา
บาทหลวงก็สงสารจะช่วยนำไปส่งโรงพยาบาล
กำลังจะออกรถบาทหลวงหันมาถาม..

"เออ ขอโทษนะ ลุงนับถือศาสนาอะไรเนี่ย"
"ผมนับถือศาสนาพุทธครับ"
"อ้าว! งั้นอุ้มลงกลางทางให้พระช่วย"
แล้วรถของบาทหลวงก็แล่นออกไป

ความรักของบาทหลวงยังมีข้อจำกัด
รักเฉพาะผู้ที่นับถือพระเจ้าองค์เดียวกัน

สักพักหนึ่ง รถของพระผ่านมา มีหลวงพ่อและเด็กวัด
สองสามคนนั่งอยู่ข้างหลัง พร้อมกับลูกนิมิต
ปากหลวงพ่อก็พร่ำแต่พุทธมนต์
เห็นใครมาใกล้รัศมีรถก็รดน้ำมนต์ให้
พอมาเจอชาวนาคนนี้ หลวงพ่อก็ลงมาดู

เอ้า! ลูกศิษย์อุ้มขึ้นมา ถ้าพระไม่ช่วยแล้วใครจะช่วย
เอาน้ำมนต์รดเลย ก่อนจะออกรถ
"โยม..ถามหน่อย เป็นชาวพุทธหรือเปล่า"
"เป็นครับหลวงพ่อ"
"ดีมาก..แล้วเป็นชาวพุทธนี่เป็นมหานิกายหรือธรรมยุต"
"ผมศรัทธาพระธรรมยุตครับหลวงพ่อ"
"อ้าว! งั้นหรือ งั้นหามแกลงให้พระธรรมยุตช่วย"
แล้วท่านก็รดน้ำมนต์ต่อไป

ก็แสดงว่าน้ำมนต์แห่งความเมตตาของท่าน
ก็มีข้อจำกัดเหมือนกัน

สักพักก็มีเพื่อนบ้านขับรถอีแต๋นผ่านมา
เห็นคนเจ็บเจียนตายไม่พูดพล่ามทำเพลง อุ้มขึ้นรถ
นำไปส่งโรงพยาบาล แพทย์ที่โรงพยาบาล
บอกว่าถ้ามาช้า ๕ นาที ไส้ติ่งแตกตายแน่นอน

เขารอดตายเพราะคนๆหนึ่ง ไม่มีชุดความคิดใดๆอยู่ในหัวเลย
เห็นเพื่อนมนุษย์ตกทุกข์ได้ยากก็เข้าไปช่วย
เพราะอยากช่วย..
ไม่ได้ช่วยเพราะศาสนาเดียวกัน..อยู่ในบ้านเดียวกัน..
หรือเป็นคนไทยเหมือนกัน
แต่ช่วยเพราะว่าเป็นมนุษย์เหมือนกัน

พอเราไม่มีชุดความคิดใดๆ อยู่ในหัวแล้ว
เรารักคนทั้งโลกได้อย่างบริสุทธิ์ใจเช่นนี้
ความรักที่บริสุทธิ์นั้นจะต้องเป็นความรักที่หมดจด

เสมือนแสงเดือนแสงตะวัน
สาดโลมผืนโลกแล้วก็ไม่โยกหลบ
ว่าอันนั้นหลังคาทำเนียบ.. หลังคาโรงพยาบาล..
หลังคาคนยากคนจน..

ดังนั้น เพื่อเป็นการเปิดประตูหัวใจของเรา
ให้สามารถช่วยเหลือเกื้อกูลเพื่อนมนุษย์ได้อย่างบริสุทธิ์
**เราคงจะต้องก้าวข้ามผ่านอคติทั้ง ๔ ประการ
และก้าวข้ามชุดความคิด ซึ่งภาษาพระเรียกว่า ทิฐิ
ให้ได้เสียก่อน เราจึงจะสามารถรักคนอื่นได้
อย่างบริสุทธิ์หมดจด และที่สำคัญก้าวข้ามผลประโยชน์
ให้ได้ด้วย**

ผลประโยชน์นี้..ก็เป็นผนังกำแพงทองแดงเหล็ก
อันยิ่งใหญ่มาก ทำให้เราไม่สามารถรักเพื่อนมนุษย์ได้
อย่างบริสุทธิ์ใจ

เช่นตอนนี้ที่ทั่วโลกประสบวิกฤติปัญหาภาวะโลกร้อน
ภัยธรรมชาติ วิกฤตพลังงาน อาหาร การเงิน กำลัง
รอคุกคามมนุษยชาติอยู่ แต่ประเทศใหญ่ๆ ของโลก
หลายประเทศ เลือกที่จะไม่ให้ความร่วมมือในการเข้า
แก้ปัญหา เห็นแก่ตัวจนไม่เห็นหัวส่วนรวม
สุดท้ายแล้วถ้าโลกไม่รอด.. เขาก็ไม่รอดเช่นเดียวกัน..

นี่คือ วิธีคิดบนฐานผลประโยชน์
ทำให้เราไม่สามารถเข้าไปช่วยเหลือเกื้อกูลเพื่อนมนุษย์
ได้อย่างบริสุทธิ์ใจ

ว.วชิรเมธี

เราจะช่วยใครอย่ามุ่งมองไปที่ผลประโยชน์เป็นอันดับแรก
แต่จงมุ่งไปที่การเปลื้องทุกข์ให้แก่เพื่อนมนุษย์ก่อน

แน่นอนที่สุดเราต้องการผลประโยชน์เพราะเราเป็นปุถุชน
พระพุทธศาสนานั้นไม่ได้สอนให้ทิ้งประโยชน์
ผลประโยชน์นั้นเรารับได้
ตราบใดก็ตามที่มันไม่ได้ทำให้คนอื่นเดือดร้อน
ถ้าเราก้าวข้าม อุปสรรค ๓ ประการนี้
คือ อคติ ๔ ทิฏฐิ ๑ และ ผลประโยชน์ ๑
หัวใจของเราก็จะเปิดกว้าง ศักยภาพที่แท้จริงของหัวใจ
ก็จะแข็งแรงแสงฉายออกมาทำงานได้เต็มที่

เช่น แม่ชีเทเรซ่าร์ รักคนได้ทั้งโลก
คำถามก็คือ..
ทำไมคนที่รักคนได้ทั้งโลกต้องเป็นคนอื่น.. ทำไมไม่เป็นเรา

中

ศิลปะแห่งการให้

พระพุทธองค์นั้นทรงรักคนได้ทั้งโลก
ทรงงานหนักจนวาระสุดท้ายเพื่อรับใช้เพื่อนมนุษย์
ทรงให้เกียรติคนทุกคนในฐานะมนุษยชาติ

ครั้งหนึ่งมีโสเภณีคนหนึ่ง ไปนิมนต์พระพุทธองค์ไป
เสวยภัตตาหารเพลที่บ้าน พระพุทธองค์ทรงรับนิมนต์
สักพักหนึ่งก็มีพระมหากษัตริย์ยกคณะกันมานิมนต์
พระพุทธองค์..พระองค์ตอบปฏิเสธ
พวกเขาถามว่า "ทำไมล่ะพระพุทธเจ้าคะ"
พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า
"เรารับนิมนต์ของโสเภณีคนหนึ่งเอาไว้แล้ว"
ไม่ว่าพระราชามหากษัตริย์กลุ่มนั้นจะอ้อนวอนต่อรอง
อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ไม่ยอม พระราชาจึงยกคณะ
ทั้งหลายไปที่บ้านโสเภณีคนนั้น บอกว่าเธอต้องการ
เงินเท่าไรเรียกร้องเอาเลย ขอเพียงปล่อยคิวที่นิมนต์
พระพุทธองค์มา เรียกมาเลย.. ร้อยกหาปณะ..
ร้อยเหรียญทอง.. ร้อยเหรียญเงิน.. พระราชวัง..
เงินในท้องพระคลัง..

โสเภณีบอกว่า ดิฉันไม่ต้องการสิ่งใดทั้งสิ้น
สิ่งที่ฉันต้องการก็คือ..ในชั่วชีวิตดิฉันนี้
ขอสักครั้งหนึ่งได้ถวายภัตตาหารเพลแด่พระพุทธองค์
สิ่งนี้สูงค่ากว่ากว่าเงิน อย่าคิดว่าเงินซื้อได้ทุกอย่าง
พระราชาจึงยกคณะกลับไปด้วยความผิดหวัง

เห็นได้ชัดว่าพระพุทธเจ้านั้นทรงให้เกียรติทุกคน
ทรงน้อมรับใช้เพื่อนมนุษยชาติ
ไม่เลือกว่าเป็นพระราชามหากษัตริย์หรือเป็นโสเภณี

เรารักมนุษยชาติได้ทุกคนเหมือนพระพุทธเจ้าไหม

ผู้ป่วยเอดส์มาที่นี่.. เราดูแลเหมือนเศรษฐีนีไฮโซไหม

นักเรียนช่างกลถูกลูกหลงกระสุนฝังในมาที่นี่
เรายินดีรักษาเขาไหม

นักการเมืองจอมคอรัปชั่นเป็นที่รู้จักกันดี
ถูกยิงบาดเจ็บปางตายมาที่นี่.. ยินดีจะรักษาเขาไหม

พระภิกษุรูปหนึ่งซึ่งไม่มีชื่อเสียงใดๆ เลย
เจ็บป่วยมารักษาที่นี่.. หัวใจของเรายินดีที่จะรักดูแล
พร้อมจะน้อมตนลงรับใช้เพื่อนมนุษย์อย่างบริสุทธิ์
หมดจดได้ไหม

ถ้าทำได้..เราจะบรรลุวัตถุประสงค์ของการเป็นผู้รับใช้
มนุษย์ที่ประเสริฐเลิศล้ำที่สุด

ว.วชิรเมธี

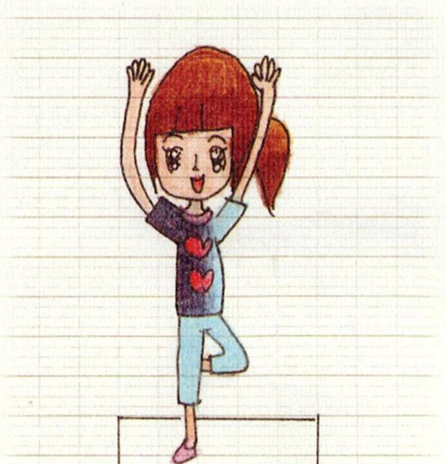

น้อมตนลงรับใช้เพื่อนมนุษย์

อาสาสมัครที่สถาบันวิมุตตยาลัยของอาตมา
มีชื่อว่า **โพธิสัตวภาคี** แปลว่า
ผู้มีหัวใจในการน้อมตนลงรับใช้เพื่อนมนุษย์
หรือผู้ยินดีในการเป็นผู้ให้
โดยที่อาตมาเองก็ถือปฏิบัติทุกวาระ
ทุกโอกาสเช่นนั้นด้วย ไม่เว้นแม้กระทั่งเรื่องเล็กๆ น้อยๆ

เช่นเมื่อปีที่แล้วอาตมาเคยไปแสดงธรรมที่
บริษัทแห่งหนึ่ง พอแสดงธรรมเสร็จก็ได้มีการถ่ายรูป
แจกลายเซ็น มีคุณยายคนหนึ่งซึ่งรู้จักอาตมา
จากรายการโทรทัศน์ ก็มารอคิวถ่ายรูปด้วย
มีหลานสาวมายืนคอยอยู่ด้านหลังห้อง
คุณยายก็พยายามจะแซงคิว หลานก็ดึงไว้
เนื่องจากหลานเป็นคนรุ่นใหม่ อาย..ไม่อยากให้ยาย
มาถ่ายรูป คนอื่นเขาหนุ่มๆ สาวๆ ทั้งนั้น แล้วยายจะ
ไปถ่ายกับเขาทำไม ยายบอกว่า..
"ฉันไม่สนหรอก วันนี้ฉันรอมานาน"

อาตมาอยู่บนเวทีเห็นยายกับหลานชักเย่อกันตลอดเวลา
ยิ่งยายพยายามจะมาข้างหน้า หลานจะดึงเอาไว้
สุดท้ายยายสู้แรงหลานไม่ไหว หลานดึงออกหลังห้องไป
ก่อนจะพ้นประตู อาตมาเดินลงจากเวทีไป
"ยาย..อยากถ่ายรูปใช่ไหม"
"เจ้าค่ะ รอมานานเป็นความฝันของยาย"
"งั้นมาข้างหน้ามา มาถ่ายรูปกัน"
ยายก็มาถ่ายรูปกับอาตมา.. หลานก็มาด้วย

ถ่ายรูปเสร็จอาตมาก็หันไปจิบน้ำ แล้วก็เหลือบไป
เห็นยายหลานคุยกัน..
"ยายบอกหลานแล้วเห็นไหม ว่าแล้วพระท่านใจดี
ท่านให้ถ่ายตั้งกี่รูปล่ะ เห็นหรือยัง"
ทั้งยายทั้งหลานน้ำตาไหลทั้งคู่

วันนั้นอาตมามีความสุขมากที่สุด
มีความสุขในการเปิดให้คุณยายได้ถ่ายรูปกับอาตมา
เป็นน้ำตาแห่งปีติสุขของยาย

บางครั้ง..ความสุขของคนเรานั้นก็ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเงิน
หรือการที่เราจะต้องทำอะไรที่ยิ่งใหญ่เพื่อมนุษยชาติ
บางครั้ง..เราแค่เห็นใจเพื่อนมนุษย์
แล้วเราก็ให้ใจของเราไปอย่างหมดใจ
มันก่อให้เกิดความสะเทือนใจ
แล้วกลายเป็นคลื่นพลังแห่งความสุขเล็กๆ

เมื่อครั้งที่อาตมาไปงานวันรับปริญญาของหลาน
ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คนเยอะมาก
หลานของอาตมาถือปริญญาพร้อมช่อดอกไม้
มารอรับของขวัญจากอาตมา พออาตมาเดินเข้าไป
ศิษยานุศิษย์ก็กรูเข้ามาถ่ายรูป หลานอาตมาถูกกัน
ให้ไปยืนอยู่วงนอก ลูกศิษย์อาตมาบางคนก็พยายาม
จะกันญาติโยมออกไป อาตมาบอกว่า..

"อย่า.. มีคนรักดีกว่ามีคนชัง คนเขาอยากถ่ายรูปกับเรา
มันวิเศษขนาดไหน ถ้าเราเดินไปไหนมีคนเบือนหน้าหนีสิ
จะทำให้เราเป็นคนที่แย่มาก ใครอยากถ่าย.. ก็ถ่าย
เพราะถ่ายเสร็จอาตมาไม่ได้ละลายหายไปกับกล้องนี่"

วันนั้นเดินทางกลับ อาตมามีความสุขมาก
สุขที่หนึ่งคือ..เห็นหลานประสบความสำเร็จ
สุขที่สองคือ..เห็นว่าชีวิตของเรานั้น
เป็นบ่อเกิดความสุขของใครต่อใครอีกหลายคน

ชีวิตโดยตัวมันเองมันไม่มีค่าอะไรหรอก
แต่เมื่อไรก็ตามที่มันได้แปรรูปเป็นประโยชน์สวัสดิผล
แด่เพื่อนมนุษย์ เมื่อนั้นชีวิตเล็กๆ นี้จะมีคุณค่า
เพราะว่าโดยตัวชีวิต คือ ธาตุ ๔ ขันธ์ ๕
เกิดขึ้นมาแล้ว วันหนึ่งจะแตกดับจะมีค่าอะไรหนักหนา

แต่ถ้าเมื่อไรก็ตาม..
ที่เจ้าของชีวิตเล็กๆ นี้ น้อมตนลงรับใช้เพื่อนมนุษย์เท่าที่
ตัวเองจะทำได้ โดยวิถีทางของแต่ละคนไม่จำเป็นจะต้อง
ยิ่งใหญ่ในแง่ของการกระทำ แต่ขอให้ยิ่งใหญ่ในแง่ของ
จิตใจอันบริสุทธิ์..แล้วเราจะมีความสุขมาก

ครั้งหนึ่งมีนายแพทย์ชั้นผู้ใหญ่ไปกราบบังคมทูลต่อ
หน้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ขอพระราชทาน
พระบรมราชานุญาต.. ขอให้พระองค์ทรงงด
การพระราชทานปริญญาบัตร เพราะเห็นว่าพระองค์
ทรงชราภาพมาก อยากให้ถนอมพระวรกาย

แต่คำตอบที่ได้รับก็คือ..
ข้าพเจ้ายินดีจะทำหน้าที่ตรงนี้ต่อไป ตราบจนกว่าจะทำไม่ไหว เพราะว่าบัณฑิตนั้นเขาเรียนหนังสือกันมาอย่างน้อยก็ ๔ ปี ถ้าเป็นแพทย์พยาบาลเรียน ๖ ถึง ๗ ปี วันนั้นควรจะเป็นวันที่เขามีความสุขที่สุด
และยิ่งเขาได้รับปริญญาจากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็สังเกตเห็นว่าเขามีความสุข ข้าพเจ้าอาจจะลำบากนิดหน่อย แต่เห็นบัณฑิตมีความสุข เห็นแล้ว..ข้าพเจ้าก็มีความสุข

ทำให้อาตมาสรุปว่า..
พระองค์ทรงมีปรัชญาในการทำงานว่า
งานของเรา คือการทำให้เขามีความสุข
และด้วยการน้อมตนลงรับใช้ประชาชนคนไทย
พระองค์ท่านจึงกลายเป็นที่รักของคน
ทั้งแผ่นดิน มาจนทุกวันนี้

พวกเราเห็นหรือยัง

รักคนอื่น คือ ศิลปะในการรักตนเอง
เห็นแก่ตัว คือ กุศโลบายในการทำร้ายตัวเอง

เมื่อเราเห็นแก่ตัว..
เราอาจได้วัตถุแต่ก็ได้ความเกลียดชังจากคนอื่นด้วย
แต่ถ้ารักคนอื่น..
เราอาจคิดว่าเราจะเสีย แท้ที่จริงในการเสียนั้นมันมีการได้

คนที่เป็นที่รักของชาวโลกทั้งหมดทั้งสิ้น
ไม่ว่าจะเป็นบุคคลอย่างเช่น แม่ชีเทเรซ่าร์..
เนลสัน แมนเดลลา.. มหาตมะคานธี.. ท่านพุทธทาสภิกขุ..
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว.. พระปิยะมหาราช..
ทุกคนมีจุดร่วมเหมือนกันอย่างหนึ่งก็คือ..
เป็นคนที่เห็นแก่คนอื่นยิ่งกว่าตนเอง
ส่วนคนที่ถูกเกลียดชังทั้งหมด..
ล้วนเป็นคนที่เห็นแก่ตัวทั้งสิ้น

รักคนอื่นเป็นศิลปะในการรักตนเอง
เห็นแก่ตัว คือ ศิลปะในการเกลียดตนเอง

ดังนั้น การที่เรารักคนอื่นและน้อมตนลงรับใช้เพื่อนมนุษย์
เราจะได้รับความรักจากเพื่อนมนุษย์ ที่เราเองก็มีความสุข
เขาเองก็มีความสุข.. ต่างฝ่ายต่างพร้อมที่จะหยิบยื่นให้
ซึ่งกันละกัน

ถ้าเมื่อไรก็ตามหัวใจเราบริสุทธิ์ถึงขั้นที่ว่ามองสัตว์โลก
ทั้งผองเป็นพี่น้องกัน เราก็พร้อมที่จะยินดีน้อมตนลงรับใช้
เพื่อนมนุษย์ด้วยความบริสุทธิ์ใจ

ถ้าเราทำได้เช่นนี้เมื่อไร.. ความสุขจะเกิดขึ้นทันทีที่เราทำ
โดยไม่ต้องรอให้เสร็จสิ้นภารกิจ สุขทันที ที่ได้ทำ..
เป็นสิ่งที่ประเสริฐมาก

ดังนั้น เราทุกคนควรจะยึดแนวทางที่กล่าวมานี้
เอาไว้เป็นเข็มทิศสำหรับ **การให้บริการที่ยิ่งใหญ่**
เราต้องพร้อมจะน้อมตนลงรับใช้เพื่อนมนุษย์
โดยการถอดถอน อคติ ๔ ทิฏฐิ ๑ และผลประโยชน์ ๑
ออกไปจนหัวใจของเราเต็มเปี่ยมไปด้วยรักแท้
คือ กรุณา

เปิดกว้างพร้อมจะทำงานเพื่อคนทั้งโลก
เพราะว่าโลกทั้งผองเป็นพี่น้องกัน..
รับใช้เพื่อนมนุษย์โดยไม่ต้องรอ
ไม่ว่าจะเป็นแพทย์ เป็นพยาบาล
แค่เป็นคนนี่ก็สามารถเป็นบุคคลที่ยิ่งใหญ่ได้..

มีจิตสำนึกแห่งการเป็นผู้ให้
จิตสำนึกแห่งการน้อมตนลง
รับใช้เพื่อนมนุษย์โดยบริสุทธิ์ใจ
ให้งานรับใช้ประชาชนของเรานั้น..
เป็นทั้งการทำหน้าที่
เป็นทั้งการปฏิบัติธรรมไปพร้อมๆ กัน

ว.วชิรเมธี

อยู่กับทุกข์แต่กลับเป็นสุข
เป็นเรื่องที่ต้องใช้ศิลปะ

ประวัติ
พระมหาวุฒิชัย วชิรเมธี
ผู้อำนวยการสถาบันวิมุตตยาลัย

“สันติส่วนบุคคล คือ สันติภาพสากลของมนุษยชาติ”

พระมหาวุฒิชัย วชิรเมธี
หรือที่รู้จักกันดีผ่านนามปากกาว่า **“ว.วชิรเมธี”**
ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ **สถาบันวิมุตตยาลัย (สถาบันการศึกษาทางเลือกเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาและพัฒนาสันติภาพโลก)** ได้ชื่อว่าเป็นพระภิกษุนักคิด นักเขียน นักวิชาการ ผู้นำทางจิตวิญญาณ และเป็นพระนักปฏิรูป “ผู้เปลี่ยนโฉมหน้าของการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในเมืองไทย” คนสำคัญในยุคปัจจุบัน

พระมหาวุฒิชัย วชิรเมธี เกิดเมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๑๖ ท่านสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีทางด้านศึกษาศาสตร์ ปริญญาโททางด้านพุทธศาสตร์ และเปรียญธรรม ๙ ประโยค

หลังสำเร็จการศึกษาท่านได้อุทิศตนให้กับการเผยแผ่ พระพุทธศาสนาแนวใหม่ที่เรียกกันว่า "ธรรมประยุกต์" (Applied Buddhism) โดยใช้ "ธรรมนวัตกรรม" หลากหลาย รูปแบบเข้ามาบูรณาการ อันส่งผลให้พุทธธรรมที่ท่าน นำเสนอเต็มไปด้วยชีวิตชีวา เข้าใจง่าย ทันสมัย มีเหตุผล ไม่เจือปนไสยศาสตร์

เพื่อการนี้ท่านจึงได้ก่อตั้ง "สถาบันวิมุตตยาลัย" อันเป็น "สถาบันการศึกษาทางเลือกเพื่อการเผยแผ่ พระพุทธศาสนาและพัฒนาสันติภาพโลก" ขึ้นมา เมื่อ พ.ศ.๒๕๕๐ โดยสถาบันฯ มีภารกิจ ๔ ประการ คือ

(๑) การศึกษา
(๒) การเผยแผ่
(๓) การพัฒนาสังคม
(๔) การสร้างสันติภาพโลก

นอกจากนี้แล้ว ท่านยังเป็นพระนักคิด นักเขียน ที่มีผลงานการนิพนธ์หนังสือมากกว่า ๑๒๐ เล่ม ผลงานบางส่วนได้รับการดัดแปลงเป็นบทละครโทรทัศน์ และแปลออกสู่ภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน อินโดนีเซีย และฝรั่งเศส เป็นต้น

อนึ่ง ท่านยังได้ชื่อว่าเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณในระดับโลกที่ริเริ่มการใช้เทคโนโลยีแห่งยุคข่าวสารข้อมูลมาประยุกต์ใช้กับงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาอย่างได้ผล เช่น เป็นผู้ก่อตั้งเว็บไซต์ www.dhammatoday.com รวมทั้งใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ อย่าง Facebook, Twitter, Ebook, YouTube, PodCasts และนำสื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์ และศิลปวัฒนธรรม เช่น ละคร เพลง ภาพยนตร์โฆษณา การ์ตูน โยคะ กีฬา มาประยุกต์ใช้ในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้อย่างกลมกลืนและน่าสนใจ

ทางด้านการศึกษา ท่านคือผู้ริเริ่มหลักสูตรการศึกษาเพื่อสันติภาพชื่อ “ปุริสทัมมสิกขา” (Humanized Education) สำหรับวางรากฐานสันติภาพโลกบนพุทธปรัชญาที่ว่า..

“สันติส่วนบุคคล คือ สันติภาพสากลของมนุษยชาติ”

สถานีธรรมะของท่าน ว.วชิรเมธี
(V. Vajiramedhi's Dhamma Station)

สถาบันวิมุตตยาลัย

เลขที่ ๗/๙-๑๘ ถนนอรุณอมรินทร์
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐
โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๑๒๓
โทรสาร ๐-๒๔๒๒-๙๑๒๘, ๐๘-๙๘๙๓-๒๑๓๖,
๐๘-๑๘๘๙-๐๐๑๐, ๐๘-๗๐๘๐-๗๗๗๙
E-mail : dhammatoday@gmail.com
Website : www.dhammatoday.com

รายการโทรทัศน์

๑. รายการเช้านี้ที่หมอชิต
ออกอากาศทางช่อง ๗ ทุกวันจันทร์-ศุกร์ เวลา ๐๗.๒๐ น.

๒. รายการกล้าคิด กล้าทำ
ออกอากาศทางช่อง ๕ ทุกวันเสาร์ เวลา ๑๗.๓๐ น.

๓. รายการหมุนตามโลกกับวิกรม
ออกอากาศทางช่อง ๕ ทุกวันอังคาร เวลา ๐๙.๓๐ น.

๔. รายการว.วชิรเมธี ชี้ทางธรรม
ออกอากาศทางช่องNBT
ทุกวันเสาร์-อาทิตย์ เวลา ๑๓.๐๐ น.

รายการวิทยุ

๑. FM ๙๖.๕ MHz รายการการเดินทางของความคิด
ทุกวันจันทร์, พุธ, ศุกร์ เวลา ๒๑.๑๐ น.

๒. FM ๙๓.๐ MHz รายการคลื่นลูกใหม่
ทุกวันพระ เวลา ๒๐.๑๕ น.

เว็บไซต์

http://www.dhammatoday.com
http://www.facebook.com/v.vajiramedhi
http://www.twitter.com/vajiramedhi

คอลัมน์ประจำ

๑. หนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์
คอลัมน์ปัญญาภิวัฒน์ วางแผงทุกวันอาทิตย์

๒. หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก
คอลัมน์คันฉ่องและโคมฉาย วางแผงทุกวันพระ

๓. นิตยสารเนชั่นสุดสัปดาห์
คอลัมน์ธรรมาภิวัฒน์ วางแผงทุกวันศุกร์

๔. นิตยสาร Health & Cuisine
คอลัมน์จาริกนอก จรรโลงใน วางแผงทุกต้นเดือน

๕. นิตยสาร Secret
คอลัมน์ Answer key
วางแผงทุกวันที่ ๑๐ และวันที่ ๒๕ ของเดือน

๖. นิตยสาร M&C แม่และเด็ก
คอลัมน์ธรรมะประจำเล่ม วางแผงทุกต้นเดือน

๗. นิตยสาร WHO
คอลัมน์ Who'mind
วางแผงทุกวันที่ ๑ และวันที่ ๑๖ ของเดือน

๘. นิตยสาร MAGAZINE THAI SMILE
(เฉพาะภาคพื้นยุโรป)
คอลัมน์ถามจากสมองตอบจากหัวใจ
วางแผงทุกต้นเดือน (แจกฟรี)

๙. วารสารครอบครัวพอเพียง
คอลัมน์ธรรมะติดปีก วางแผงทุกต้นเดือน

สถาบันวิมุตตยาลัย
VIMUTTAYALAYA INSTITUTE

โครงการสถาบันวิมุตตยาลัย

“โครงการหนังสือธรรมะแจกฟรี ซีดีธรรมะให้เปล่า”

ร่วมสนับสนุนกองทุนในการพิมพ์หนังสือธรรมะ สำเนาซีดีธรรมะ พิมพ์โปสการ์ดธรรมะ จัดทำเสื้อธรรมะพูดได้และสื่อธรรมะอื่นๆ เพื่อแจกฟรีเป็นธรรมทาน

ผู้สนใจสามารถโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ชื่อบัญชี “ธรรมะนวัตกรรม”

ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาศิริราช

บัญชีออมทรัพย์ เลขที่ ๐๑๖-๔-๑๖๒๙๗-๒

“โครงการวัดป่าชานเมือง”

ร่วมเป็นเจ้าภาพสร้างอาคารวิปัสสนากรรมฐาน “วัดป่าวิมุตตยาลัย” ซึ่งอยู่ในการดูแลของสถาบันวิมุตตยาลัย (Vimuttayalaya Institute) อันจักเป็นศาสนสถานสำคัญสำหรับการทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาเชิงรุก จากเมืองไทยสู่ประชาคมโลกต่อไปในอนาคต ผู้สนใจสามารถโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ชื่อบัญชี “พระมหาวุฒิชัย วชิรเมธี (โครงการวัดป่าชานเมือง)”

ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาศิริราช

บัญชีออมทรัพย์ เลขที่ ๐๑๖-๔-๑๔๖๗๖-๔

"โครงการกองทุนธรรมทาน"

เพื่อส่งเสริมการศึกษาแก่พระภิกษุ สามเณร นักเรียน และนักศึกษา ผู้สนใจสามารถโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ชื่อบัญชี "กองทุนธรรมทาน"

ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาศิริราช

บัญชีออมทรัพย์ เลขที่ ๐๑๖-๔-๑๖๓๐๐-๙

ติดต่อสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

สถาบันวิมุตตยาลัย

เลขที่ ๗/๙-๑๘ ซอยอรุณอมรินทร์ ๓๗ ถนนอรุณอมรินทร์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๑๒๓, ๐๘-๙๘๙๓-๒๑๓๖,
๐๘-๑๘๘๙-๐๐๑๐,๐๘-๗๐๘๐-๗๗๗๙

โทรสาร ๐-๒๔๒๒-๙๑๒๘

Email : dhammatoday@gmail.com

Website : www.dhammatoday.com

สถาบันวิมุตตยาลัย
VIMUTTAYALAYA INSTITUTE

สถาบันวิมุตตยาลัย
สมัครสมาชิกรับหนังสือธรรมะ

ข้าพเจ้า..

มีความประสงค์บอกรับเป็น สมาชิกรับหนังสือธรรมะ : มีกำหนด.....................ปี

เริ่มตั้งแต่เดือน.......................................เป็นต้นไป

ทั้งนี้ได้ส่งเงินจำนวน...บาท มาชำระให้พร้อมนี้แล้ว

อัตราค่าสมาชิก : [ ] ระยะเวลา ๑ ปี เป็นจำนวนเงิน ๖๐๐ บาท

[ ] ระยะเวลา ๒ ปี เป็นจำนวนเงิน ๑,๐๐๐ บาท

โปรดจัดส่งหนังสือไปที่ : (เขียนตัวบรรจง)

ชื่อผู้รับ..

สถานที่ติดต่อ เลขที่....................................หมู่บ้าน/อาคาร..

ตรอก/ซอย...ถนน...

ตำบล/แขวง...อำเภอ/เขต..

จังหวัด...................................รหัสไปรษณีย์...............................โทรศัพท์..................................

ลงชื่อ...ผู้สมัคร

(...)

หมายเหตุ :

๑. **การส่งเงินโอนเงินผ่านบัญชีชื่อ สถาบันวิมุตตยาลัย ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาศิริราช บัญชีออมทรัพย์เลขที่ ๐๑๖-๔-๑๖๒๙๖-๔**

๒. หากสมาชิกเปลี่ยนที่อยู่ใหม่ โปรดแจ้งให้สถาบันวิมุตตยาลัย ทราบโดยด่วน โทร. ๐-๒๔๒๒-๙๑๒๓

๓. สมาชิกจะได้รับ CD, หนังสือธรรมะจากสถาบันวิมุตตยาลัย ตามระยะเวลาที่ท่านระบุมา

ส่งใบสมัครฉบับนี้พร้อมสลิปโอนเงินมาทางโทรสาร (แฟกซ์) ๐-๒๔๒๒-๙๑๒๘

หรือส่งจดหมายมาที่...

สถาบันวิมุตตยาลัย

๗/๙-๑๘ ถนนอรุณอมรินทร์แขวงอรุณอมรินทร์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐

การที่เรารักคนอื่นและน้อมตนลงรับใช้เพื่อนมนุษย์
เราจะได้รับความรักจากเพื่อนมนุษย์
ที่เราเองก็มีความสุข เขาก็มีความสุข
ต่างฝ่ายต่างพร้อมที่จะหยิบยื่นให้กันและกัน

ถ้าเมื่อไรก็ตาม
หัวใจเราบริสุทธิ์ถึงขั้นที่ว่า
มองสัตว์โลกทั้งผอง เป็นพี่น้องกัน
เราก็พร้อมที่จะยินดีน้อมตนลงรับใช้เพื่อนมนุษย์
ด้วยความบริสุทธิ์ใจ
ถ้าเราทำได้เช่นนี้ ความสุขจะเกิดขึ้นทันทีที่เราทำ
โดยไม่ต้องรอให้เสร็จสิ้นภารกิจ
สุขทันทีที่ได้ทำ เป็นสิ่งที่ประเสริฐมาก

ปาฏิหาริย์แห่งการให้ The Miracle of Giving ว.วชิรเมธี